

Bence Lajos

Őszülő színek mögül

Firtatom magamban
a lombullást, az őszt,
reggelenként tükör előtt,
őszülő halántékom
simogatom, reggelente
figyelmeztet a dérepte
pázsit is, párizsi
emlékeim híján, a felvágott,
a romlékonyságáról híres
zöldséges párizsi.

Pusztuló természet,
erkölcsök, széthulló
repedezett fakeresztek
hada kísért, hiábavaló
a felkelő sápadt napfény,
a még mindig autonómnak
tűnő, sietős, aktatáskás,
járás-jártatás.

Mint ama régi
bakaságot idéző versben,
nem a tekintet hajlik,
a föld, az istenverte,
emelkedik arcomhoz:
országos alázatomnál,
kontinensnyire növekvő
gyalázatomban nagyobb,
sokasodik bennem
a félelem is, mit
tehetnék ellene,
hagyom.

A jövő pusztítóinak

Minden technokrata uszítónak, rombolónak

Ha majd eltűnik vesztendő
vagyunk, mert a jövő
csak pusztítandó romokra
építhető már, lehanyatlak
a hegy, eltűnik a domboldal,
s végül mindent benő a kűsző
aljnövényzet, hogy kőrő, gaz,
csak Gálícs-hegedű-csonkjai
hirdetik a kultúrtáji jelleget,
s a könyv-végi hangulatban
szétfoszló-szétmálló
könyvek jelzik az új
világégést – ezúttal az utolsót –
honnán nézvést a XX. század is
boldog békeidőnek tűnik majd,
lesz-e ki felmegy a Hegyre?
Felvonszolva magát csúcsra,
bábeli zűrzavar
és csatazaj közepette,
leköpve testvér a testvért,
padtárs a padtársat,
kérdem én, lesz-e ki
felmászik, felkúszik
úttalan utakon a Hegyre,
s talál-e Olajágot?

Karácsonyaim visszakérem

Béke, békesség!
Nyugodj meg,
nyugodj meg, szívem!
De mégis bánt,
így, elszabotált
karácsonyaimat visszakérem,
harcban tusában, téli
fagyba, hófödte földrészen
szikrázva, a csontokon is
átvitázva, ázva-fázva,
istennel is harcba szállva,
ördöggel is hadonászva:
elemektől, istennyilától
sem kímélve, eljutni
a küszöbig, senkitől
sem félve, rettegve,
de lobogó lánggal égve...

– eltékozolt karácsonyaimért
jöttem, ördög és pokol után
isteni hullást remélve,
emberi közönytől kísérve, kisírva
és kísértve, égni, dacosan a szélek
szelével, viharával, ráfeküdni,
ráfeszülni a határvonalra,
várni, mikor jön a síneken
a gázoló, krisztusi keresztfán,
csüngni, aranyalmafán
rothadó termés, féregjárta gyümölcs
talonban maradt alma-körte, cefrének
sem jó, maradni ecetnek, kit
hordó híján, műanyag kádba/kukába
löttyintnek,
mézga létünk így lesz muslincák
tápláléka, ember helyett, állatok
itala, ivadéka
sem

vonat
vissza
kiskarácsony után
nagykarácsonyi szélben
lobogó ingujjban

már csak a semmi
életől félve
kettőbe vágva
égve